

них поглядів, а там, де не сходимось, – потрібно шукати компроміс. Саме після 24 лютого 2022 р. Польща пішла на такий компроміс, прийнявши до себе біженців, незважаючи на деякі розбіжності у поглядах з Україною. Сьогодні потрібно будувати майбутнє, не повторюючи помилок минулого.

Джерела та література

1. Верстюк О. М. Із історії взаємовідносин України та Польщі: між історичним минулим та сучасністю. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2011. № 3. С. 172–180.
2. Давидович І. Національна політика в Україні в ХХ столітті. Київ: МАУП, 2010. 696 с.
3. Столярчук Я. М. Польща в євроінтеграційних пріоритетах України. *Економіка та держава*. 2005. № 9. С. 25–27.
4. Суберляк О. В. Україна та Польща: проблеми взаємин у ХХ столітті. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2009. № 657. С. 287–292.
5. Желіховський С. Як змінилися відносини України та Польщі за час великої війни. *Lb.ua*. 04.01.2023. URL: https://lb.ua/world/2023/01/04/540931_yak_zminilisya_vidnosini_ukraini.html
6. Матеріали проекту «Сто років сусідства» у публікації *Збруч. Сюжет 3*. Український інститут національної пам'яті. URL: [HTTPS://OLD.UINP.GOV.UA/NEWS/MATERIALI-PROEKTU-UKRAINA-I-POLSHCHA-STO-ROKIV-SUSIDSTVA-U-PUBLIKATSII-ZBRUCH-SYUZHET-3](https://old.uinp.gov.ua/news/materiali-projektu-ukraina-i-polschna-sto-rokiv-susidstva-u-publikatsii-zbruch-syuzhet-3)

Чорна Діана

Комунальний заклад

«Ліцей № 1 смт Стрижавки Вінницького району Вінницької області»

НАРОДНІ ГЕРОЇ: ХТО ВОНИ?

Ключові слова: агресія, незламний дух, герої війни.

Keywords: aggression, indomitable spirit, war heroes.

Україна завжди славилась своїми героями. Це були люди, які здійснювали неймовірні подвиги для захисту своєї Батьківщини та її народу. Вони віддавали своє життя за свободу та незалежність України, заради майбутнього покоління, яке буде жити у вільній країні. Вони – герої, які запам'ятовуються людям на все життя. Їх імена виголошують на мітингах і патріотичних заходах, а подвиги оспівують у піснях, літературі, розкривають у фільмах. Герої України – це не вмируща легенда, що надихає інших на подвиги, і яка завжди буде жити у серцях вдячного народу...

Героєм України є Ігор Олійник, який пережив справжнє пекло і декілька разів був на межі життя та смерті. 52-річний чоловік про війну дізнався зранку у телефонній розмові, і відразу ж зателефонував своїй мамі, щоб посиділа з його сином, після чого одразу пішов у військкомат і записався у добровольці. Тим часом старшого сина попросив, щоб той зібрав йому рюкзак і потайки від бабусі та дружини виніс йому.

Дуже скоро він опинився в одній із найгарячіших точок у Харківській області. Весь час був на ізюмському напрямку, де кожного дня йшли страшні бої,

безперервні ворожі обстріли, окупанти могли вийти колонами прямо на їхні позиції. Він разом із другом за кілька днів знищили понад 20 ворогів.

17 квітня вдальні був серпанок, через це ворожу техніку можна було побачити лише тоді, коли вона вже наближалась до мінного поля. Ігор Олійник по радії передав, що є 6 одиниць ворожої техніки, для того, щоб наші військові їх накрили артилерією, але, на жаль, цього чомусь не зробили. Вороги протоптали стежку до села, де і була його позиція, захисник взяв гранатомет і приготувався стріляти, проте він почув, що летить снаряд, і відштовхнув свого друга, а сам Ігор Васильович не встиг відскочити, і міна прилетіла під праву ногу: він побачив, що йому розтросило ногу. Свого побратима наш герой відправив бігти до своїх і сказати, що потрібна допомога, але почався ще один обстріл, внаслідок якого окупанти пройшли вперед. На ногу впала велика гілка дерева, яку воїн Ігор хотів забрати, але не вистачило сил, і він пролежав у полі день і ніч. Потім захисник зрозумів, що навіть якщо він забере гілку, розтросена нога буде йому заважати, тож від дістав ножиці зі свого бронезилету та відрізав її.

У чоловіка було дуже сильне зневоднення, він постійно просив у Бога води – і пішов дощ. Воїн висмоктував воду з бронезилету, і цього вистачило, щоб напитись. На третій день він побачив собак, які тягнули людський труп по полю. Чоловік розумів, що якщо ті нападуть на нього, він ніяк не зможе захиститись, тому дав їм відрізану ногу; тварини понюхали, та одразу ж втекли.

У полон Ігор Олійник потрапив на третій день. Чоловік спочатку подумав, що це наші військові, але коли ті підійшли, він побачив букву «V». Спочатку російяни планували його вбити, потім покинули зі словами: «ти все одно скоро помреш», а через 20 хвилин повернулись і забрали з собою.

У полоні питали в Ігоря, скільки в українців техніки, але той не говорив, тоді окупанти почали відрізати йому ногу болгаркою. Згодом полонених посадили в гелікоптер та вивезли у свій штаб, де його, як до цього й інших українських військових, змушували читати текст на камеру, що начебто його покинули свої ж, і медичної допомоги не надавали. У Курську чоловіка запитали, чи хоче він на обмін, і він, звичайно, погодився. Це все було тому, що Ігор Олійник був тяжко поранений, без обох ніг, і ніхто з ним не хотів вовтузитись. Так Ігор Олійник дивом вижив і став справжнім героєм України, який витримав на собі всі тортури ворога та нестерпний біль.

Я вважаю, що ця людина є героєм України так само, як і мій дядько Іван Васильович Кондратюк. Йому 40 років, має трьох прекрасних діточок. До повномасштабного вторгнення на нашу землю він був водієм в АТО, але від 24 лютого 2022 р., коли розпочався ворожий наступ, дядько Іван пішов захищати нашу Україну добровільно. Коли він відправлявся на фронт, рідним говорив: «Я йду, щоб захистити вас, мої любі, і всю нашу родину, аби ми в найближчий час всі були щасливі і вільні».

Воював він за Миколаїв, був командиром групи, яка складалася з 7 осіб. Одного разу вони усі йшли по стежині, і його «зам» зійшов з неї. Дядько встиг тільки крикнути: «Стій!», як Євген (так звати його друга) став на міну, ще два захисники почали бігти на мого дядька, він втратив рівновагу, тому що вже втратив пів стопи, збив їх з ніг і кричав: «Жуди ж ви біжите, там же міни!»

Дядько Іван думав, що вже все, живими вони не залишаться. У побратима Сергія через втрату нижньої кінцівки стався шоківий стан, і його доводилося приводити до тями, що вдавалося дуже важко, дядько змушений був вдарити його по обличчю, і щоразу повторював йому: «Дивись на мене, не дивись на ногу».

Вони вижили, мого дядька прооперували і відрізали ногу до коліна, зараз він на реабілітації, вчиться ходити з протезом, і щодня говорить, що ніколи не покине своїх, це вже його брати. Нещодавно побратим з його групи зателефонував і дуже дякував моєму родичу за переданий досвід і навички ведення бою, які Іван Васильович йому дав, плакав і говорив, що завдяки знанням, які отримав від дядька Івана, врятував свого друга від смерті.

Моїй близькій людині за мужність дали орден Богдана Хмельницького. Він постійно повторює: «Ми захищаємо ваше майбутнє, не своє, а ваше. Я дуже радий, що мої батьки, мої діти, мої рідні цих страхіть війни не бачили, і Слава Богу, бо це дуже важко». Також від зауважував: «Найважче – це ховати свого побратима, словами це передати неможливо, це дуже важко, розуміючи, що ви стояли разом, а тут його вже не стає. Я Богу вдячний, що я живий».

Дядько Іван – герой України, але я вважаю, що герої – не тільки ті, хто на фронті, а і ті, хто знаходяться в окупації та допомагають людям морально, матеріально і фізично.

До прикладу – Віра Пилипівна, якій 83 роки, із с. Горенки під Києвом. За час окупації ворог градом пошкодив їй будинок, зруйнував хлів, літню кухню, гараж, та серед руїни вціліла пічка. Повернувшись додому після окупації, Віра Пилипівна про паски з магазину навіть чути не хотіла, взялась пекти їх на руїнах, своїми руками залатавши піч. Спечені паски жіночка роздала людям, тому що ні в кого нічого і так не було. Дала їх і електрикам, які працювали поблизу. Про цю історію почули багато пічників і міркували, як їй допомогти, зрештою відгукнулися не тільки майстри, а ще й постачальники, які працювали з ними, і разом вони збудували Вірі Пилипівні «піч мрії». Я вважаю, що і Віра Пилипівна, і люди, що прийшли їй на допомогу, в сьогodнішніх надскладних умовах – також герої.

Жоден із нас не має бути байдужим перед ворожими загрозами. Ми повинні підтримувати Збройні Сили України конкретними діями і вчинками: плести сітки, випікати солодощі, збирати гроші на озброєння, підтримувати наших захисників листами, малюнками. Це і буде наш сильний вплив у спільну перемогу – таку жадану, довгоочікувану і невідворотну!!!

Джерела та література

1. Бойко О. Д. Історія України: посібник. Київ: Видавничий центр «Академія», 2002. 656 с.
2. Гор А. Болгарка не завелася, тоді росіяни взяли бензопилу і стали відрізати мені кістки – історія десантника ЗСУ. Ігор Олійник три дні пролежав під деревом, відрізав собі ногу і дивом вижив. 28.02.2023. URL: <https://apostrophe.ua/ua/article/society/2023-02-28/bolgarka-ne-zavelas-togda-rossiyane-vzyali-benzopilu-i-stali-otrezat-mne-kosti--istoriya-desantnika-vs/50664>
3. Журавльов Д. В. ХТО є ХТО в українській історії. Харків: Книжковий Клуб «Сімейного дозвілля», 2014. 416 с.
4. Лебеденко І. Після перемоги усіх пригощатиме: відомій бабусі з Горенки, яка пекла паски на руїнах, звели нову піч. ТСН. 22.06.2022. URL: <https://tsn.ua/exclusive/pislya-peremogi-usih-prigoschatime-vidomiy-babusi-z-gorenki-yaka-pekla-paski-na-ruyinah-zveli-novu-pich-2093545.html>
5. Спогади Кондратюка Івана Васильовича.